

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010588
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120010588.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Adriány Považanovej, v trestnej veci obžalovaného K. P. na verejnom zasadnutí dňa XX. apríla XXXX, za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. X písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 14.01.2021, sp. zn. 1T/49/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného K. P. a okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný K. P. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v období od septembra XXXX do XX.XX.XXXX v G. P., okres L. L., v tam nachádzajúcom sa rodinnom dome č. XX v pravidelných mesačných intervaloch vulgárne nadával svojej priateľke V. F., s ktorou žije v spoločnej domácnosti, kde ju ponižoval a fyzicky napádal tak, že jej dával facky, zhodil ju na zem, kopal ju do zadku, udieral do chrbta, škrtil ju, koncom leta XXXX ju napadol tak, že ju zvalil na gauč, dával jej facky, kde jej trafil aj oko, na čo poškodená utiekla a prespala u kamarátky a XX.XX.XXXX o XX:XX hod. jej opätovne vulgárne nadával a fyzicky ju napadol, čím V. F. spôsobil zranenia - pomliaždenie hrudníka v oblasti IV až VI rebra vľavo s prasklinou VI rebra vľavo, pomliaždenie tváre vpravo s podvrtnutím ľavého spánkového - čeľustného kĺbu, kde poškodenej svojím konaním spôsobil dlhodobý stres, strach o život a o svoje zdravie.

Za to mu bol podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., § 46 Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. škodu vo výške 39,88 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.03.2021, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody. Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, ktorú považoval za nesprávnu a nezákonnú, nakoľko nebolo preukázané, že spáchal trestný čin kladený mu za vinu, resp., že spáchaný skutok nenaplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.

Namietal, že v trestnom konaní nebol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, taktiež nebol preukázaný následok jeho konania spočívajúci v ohrození fyzického, ale ani psychického zdravia poškodenej. Zároveň nebola preukázaná hromadnosť, sústavnosť a dlhodobosť jeho konania, ktoré nemalo vplyv na obvyklý spôsob života poškodenej a nebol preukázaný ani jeho úmysel. Rozhodnutie nebolo založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, ako to prikazuje § 2 ods. 12 Tr. por., odôvodnenie bolo stručné a z tohto dôvodu nie je možné ani rozlíšiť, či súd hodnotil všetky dôkazy, alebo si vybral len tie, ktoré odôvodňovali obžalobu.

Zdôraznil, že je nevinný, keďže sa trestného činu nedopustil a skutok sa nestal tak, ako ho opisovala poškodená. K fyzickému kontaktu medzi nimi dochádzalo z jeho strany len vtedy, keď ho poškodená fyzicky napadla a on sa len bránil tak, že ju odstrčil alebo jej dal facku, čo sa stalo iba 5-krát. Hádky boli občas aj vulgárne, ale vždy vzájomné, pričom ich iniciátorkou bola výlučne poškodená, ktorá tak konala z viacerých dôvodov a pri hádkach ho vždy napadla fyzicky ako prvá, a to napr. fackami, strkaním, kopaním nohami. O takomto priebehu hádok svedčí výpoveď R. L., ktorá jednoznačne potvrdila, že z vyjadrenia poškodenej vedela o tom, že ide o obojstranné hádky a táto ho aj fyzicky napadla, keď sa jej vysmieval alebo ju urážal. Svedkami niektorých hádok boli aj príbuzní poškodenej, a to jej matka, syn, bývalý manžel, ktorí potvrdili, že hádky boli vzájomné, ako aj to, že poškodenú nikdy fyzicky nenapadol. V tomto smere vypovedali aj ďalšie svedkyne C. G. a F. L..

R. A.. C. G., brat poškodenej, vypovedal tendenčne, pretože ak by mu poškodená volala s tým, že ju mal zbiť, nebolo by možné, aby na ňu čakal pred domom pol hodinu, kým vyjde z domu. O priebehu tohto konkrétneho konfliktu navyše samotná poškodená vypovedala rôzne. Aj skutok, pri ktorom poškodená odišla k susede C. G. sa odohral inak, ako poškodená tvrdila, čo vyplýva z výpovede svedka Z. L.. Napokon aj svedkyňa C. G. uviedla, že poškodená nehovorila o žiadnych ďalších napádaniach a bitkách z jeho strany. Opis skutkov poškodenou mohol byť motivovaný snahou ukončiť ich vzťah a predať dom bez toho, aby sa s ním finančne vysporiadala, čo sa napokon aj stalo, keďže poškodená krátko po jeho uväznení rodinný dom skutočne predala. Na Slovensko sa presťahoval len kvôli nej, do ich spolužitia investoval všetky svoje prostriedky aj čas. Poškodená sa cestou podania trestného oznámenia rozhodla riešiť vzniknutú situáciu, pričom jej príbuzní ho nemali radi. Aj celý incident zo dňa 23.03.2020 bol z jej strany zinscenovaný, keď schválne začala ne neho vyťahovať všetky staré konflikty, čo viedlo k ich hádke, hoci sa im snažil vyhnúť. Následné podanie trestného oznámenia, navštevovanie psychologičky, vzatie si právnik, podanie žaloby a návrhu na vydanie predbežného opatrenia na civilný súd poukazuje na premyslenosť celého jej postupu.

Svedkovia, ktorí vypovedajú v jeho neprospech, mali len sprostredkované informácie od poškodenej, a ako jej príbuzní, boli evidentne zaujatí. R. R. L. by urobila čokoľvek, aby ho dostala do basy, nakoľko bol svedkom jej nevery a vedela, že má kontakt z jej manželom. Naproti tomu nezaujatí svedkovia opisujú ich spolužitie s poškodenou úplne opačne.

V ďalšom naznačil zmätočnosť ambulantnej správy zo dňa 23.03.2020, ako aj odborného vyjadrenia H.. H. F., ktoré neboli spôsobilé preukazovať skutkový stav bez dôvodných pochybností, a to z toho dôvodu, že inak lokalizovali miesto na tele poškodenej, na ktoré jej mal dať facku, pričom táto nemala žiadne viditeľné zranenia a diagnóza bola stanovená len na základe jej subjektívnych pocitov.

Hádky, ktoré medzi nimi vznikali, nespôsobovali poškodenej psychické problémy, keďže dochádzalo k ich opakovaniu, pričom každý mal svoju pravdu, v žiadnom prípade v dôsledku nich poškodenej nespôsobil fyzické, ani psychické utrpenie. K takémuto spolužitiu v značnej miere prispela aj povaha poškodenej, ktorá bola výbušná a mala schopnosť nahnevať sa. Tento názor potvrdil znalecký posudok J.. H. L., ktorá jednoznačne dospela k záveru, že u poškodenej nezistila žiadne následky v súvislosti so skutkom, ktorý mu je kladený za vinu. U poškodenej neexistovala žiadna traumatizácia, ani znaky submisivity, naopak, bola pre ňu typická výmena agresívneho správania s okolím. V žiadnom prípade poškodenú vôbec neobmedzoval v kontakte s rodinou, čo vyplýva z vykonaných dôkazov, a ak došlo aj k obmedzeniu ich počtu, stalo sa tak v dôsledku kúpy domu mimo mesta a jeho následnej rekonštrukcie. Tendenčná je výpoveď R. L., keď na jednej strane hovorí o nižšej miere stretávania sa s poškodenou, ale napriek tomu pripúšťa, že boli viackrát na chate, guľáši a pod.

U poškodenej nevyvolal ani neudržiaval stav negatívnych pocitov, ktorý by mohol byť posúdený ako sústavný, keďže medzi hádkami a konfliktami žili úplne normálne a mali pekné obdobia, o čom svedčia aj fotografie. O tendenčnosti výpovedí poškodenej svedčí aj to, že v dôsledku stresu mala tendenciu

schudnúť, avšak uviedla, že v čase, keď bol vzatý do väzby vážila 65 kg a následne, keď s ním nebola v kontakte, schudla na 58 kg, teda, ak by to bola pravda, určite by počas ich spolužitia nepribrala. O negatívnom vzťahu poškodenej voči nemu a úmysle usvedčiť ho zo žalovaného skutku, svedčia aj SMS správy, z ktorých vyplynulo, že ho urážala a vyhrážala sa mu. Nie je správny záver prvostupňového súdu, že poškodená nebola jeho rovnocennou partnerkou, veď aj svedkyne H. R. a F. L. vypovedali, že práve on bol „pod papučou“, keď sa bál hnevu poškodenej, napr. návštevy v krčme a fajčenie pred ňou skrýval. Aj z tvrdenia súdu, že jeho snaha o spacifickovanie poškodenej, vzhľadom na ich rozdielne telesné proporcie, svedčí o tom, že išlo z jeho strany len o reakciu na správanie sa poškodenej, v snahe nastoliť pokoj.

Vykonané dokazovanie netvorí logickú a nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje ho z jeho spáchania, naviac ani len nevylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru, teda pretrvávajú pochybnosti o viacerých skutkových okolnostiach. Prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech a hoci by väčšina iných ľudí ich partnerské spolužitie nepovažovala za normálne, intenzita jeho správania určite nedosiahla takú závažnosť, aby ju mohlo možné subsumovať pod skutkovú podstatu žalovaného zločinu. Vykonané dôkazy súd nevyhodnotil dostatočne, neprihliadol na vnútornú štruktúru výpovede svedkov, najmä, či neodporovali logickým súvislostiam a okolnostiam a v dôsledku toho nedošlo k náležitému zisteniu skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Keďže nebola dosiahnutá praktická istota o relevantných skutkových okolnostiach, či už vo vzťahu ku skutku alebo jeho následku, bolo potrebné vzniknuté pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Nebolo jeho povinnosťou preukazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v tomto trestnom konaní dôkazné bremeno. Vzhľadom na vzniknutú situáciu mal prvostupňový súd nepochybne aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, najmä, ak na uznanie viny nestačí ani vysoký stupeň podozrenia. Okrem toho pri trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa ods. 3 písm. d) v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. nemožno použiť, nakoľko dlhodobosť tvorí obligatórnu náležitosť objektívnej stránky v základnej skutkovej podstate tohto trestného činu a prihliadajúc na § 38 Tr. zák. by išlo o duplicitné pripočítanie vo forme kvalifikačného momentu spáchania tohto trestného činu závažnejším spôsobom.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 Tr. por. napadnuté rozhodnutie zrušil a vo veci rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám tak, že ho spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. a) alebo b) Tr. por. Alternatívne žiadal, aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie aj okresný prokurátor písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 15.01.2021, ktoré odôvodnil ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 04.03.2021, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Najprv poukázal na výrokovú časť rozsudku, s ktorou sa však vo výroku o uloženom treste nestotožnil, keďže jeho výmeru považoval za neprimerane nízku. Okresný súd správne ustálil, že vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností došlo k zvýšeniu spodnej hranice trestnej sadzby zo 7 rokov na 9 rokov a 8 mesiacov, ktorej použitie by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne.

Na druhej strane je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný páchal násilie a útlak na poškodenej po dlhú dobu, pričom je spôsobil zranenia a dlhodobý psychický stres. Naviac trestnej činnosti sa dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 03.03.2019, sp. zn. OT/29/2019, teda ani hrozba bezprostredného výkonu nepodmieneného trestu ho neodradila od páchania stíhanej trestnej činnosti. Je pravdou, že obžalovaný napadol poškodenú aj v dôsledku provokácií z jej strany, avšak túto skutočnosť nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák.

V ďalšom poukázal na účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorý má nielen vplývať na výchovu páchatel'a a zabezpečovať ochranu spoločnosti, ale má mať aj preventívnu funkciu spočívajúcu v osвете spoločnosti, keď výška uloženého trestu za spáchaný trestný čin má byť odstrašujúcim príkladom, varujúcim ostatných pred páchaním trestnej činnosti. Obžalovaný sa dopúšťal závažnej trestnej činnosti, ktorá poškodzuje fyzickú stránku obete, ale aj jej psychickú integritu, ktorá často následkami prevyšuje fyzické utrpenie.

Okresný súd použil pri ukladaní trestu § 39 Tr. zák. a uložil obžalovanému trest pod spodnou hranicou trestnej sadzby (7 rokov), čo však bolo v rozpore s tým, že trest má odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Trest odňatia slobody uložený vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov za zločin, kde spodná hranica trestnej sadzby bola ustálená na 9 rokov 8 mesiacov, nemá spôsobilosť odradiť ostatných od páchania trestnej činnosti. Takáto výmera trestu je neprimerane nízka, najmä s poukazom na závažnosť trestnej činnosti, ako aj to, že ju obžalovaný páchal počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa uloženia trestu obžalovanému.

Na verejnom zasadnutí, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, splnomocnenca poškodenej a jej právneho nástupcu, prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na písomných dôvodoch odvolania. V konečnom dôsledku navrhol, aby krajský súd obžalovanému sprísnil trest odňatia slobody bez aplikácie § 39 Tr. zák., a zároveň žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Naproti tomu obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridŕžoval písomných dôvodov odvolania a žiadal, aby odvolací súd rozhodol niektorým zo spôsobov, ktoré navrhol. V konečnom dôsledku sa domáhal, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený a odvolanie okresného prokurátora bolo zamietnuté.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolania podali obžalovaný a okresný prokurátor ako oprávnené osoby, a to v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, proti ktorým odvolatelia podali odvolania. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a okresného prokurátora neboli podané dôvodne.

Súd prvého stupňa, pri dôslednom dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávanej prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, najmä na stranách č. 10 a 11, s ktorými sa stotožnil.

V rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť aj odvolacím námietkam obidvoch odvolateľov, ktoré však nie je možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výrokoch o vine, o treste alebo o náhrade škody.

Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom, ktorý zodpovedal skutkovým zisteniam uvedeným už v obžalobe. Obžalovaný sa napriek čiastočnému priznaniu, tak ako vyplýva z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, snažil vo zvyšnej časti svoje konanie zľahčovať a spáchanie väčšej časti skutku popierať. Jeho obhajobu v tomto smere vyvracia predovšetkým výpoveď priamej svedkyne poškodenej V. F., ktorá v rozhodujúcich častiach vypovedala počas celého trestného konania konzistentne a krajský súd nezistil žiadny relevantný dôvod, aby vypovedala až do takej miery v neprospech obžalovaného, ak by popísané skutočnosti reálne neprežila. V tomto smere vyznieva aj celkové hodnotenie jej osoby znalkyňou z odvetvia klinickej psychológie dospelých. Výpoveď poškodenej potvrdili nepriami svedkovia C. G., G. F., C. G. a E. F., ktorí videli na poškodenej hematómy. Zranenia, ktoré utrpela dňa 23.03.2020 objektivizovali závery znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, o ktorého správnosti a úplnosti nemal krajský súd pochybnosti, ako aj ambulantné lekárske správy. O tom, že obžalovaný mal poškodenú opakovane fyzicky napádať, svedčí aj výpoveď svedkyne R. L., z ktorej vyplýva i to, že sa snažil obmedzovať ich kontakty. R. C. G. a C. G. zároveň potvrdili, že poškodená ich po

atakoch zo strany obžalovaného v konkrétnych dňoch požiadala o pomoc, pričom s nimi následne odišla z domu, v ktorom bývala, aby nezostala v kontakte s obžalovaným. Výpovede týchto svedkov, berúc do úvahy aj ich početnosť, nemožno hodnotiť ako nevierohodné len z toho dôvodu, že majú priateľský, resp. príbuzenský vzťah s poškodenou, keďže títo nevypovedali výlučne v neprospech obžalovaného, napr. uviedli, že neboli priamymi svedkami fyzického útoku z jeho strany na poškodenú, a neexistoval ani žiadny dostatočne akceptovateľný dôvod na takéto úvahy. Časť svedkov poukázala na to, že na hádkach sa výraznou mierou podieľala aj samotná poškodená a takýto jej postoj k spolužitiu s obžalovaným vyplýva tiež zo záverov zo znaleckého posudku z odvetvia klinickej psychológie dospelých, keď okrem iného bolo konštatované, že u poškodenej sa v interpersonálnej oblasti ako zvýraznená javí výmena agresívneho správania. Napokon neboli u nej zistené znaky charakteristické pre posttraumatickú stresovú poruchu, vrátane submisívneho správania, naopak vzniknutú situáciu dokázala zvládnuť a adekvátne na ňu reagovať.

Skutočnosť, že išlo prevažne o vzájomné hádky, ktoré čiastočne iniciovala a podieľala sa na nich aj samotná poškodená, ktorá dokonca obžalovaného v jednom prípade udrela otvorenou dlaňou, ešte nespôsobuje zánik trestnej zodpovednosti obžalovaného, keďže jeho rozsiahle konanie v žiadnom prípade nemožno posúdiť ako konanie v nutnej obrane. Ani jeho obhajoba v tom smere, že sa len bránil a pred poškodenou mal určitý rešpekt, čo potvrdili svedkyne H. R. a F. L., na danom závere nič nemení. Konanie obžalovaného je potrebné posudzovať komplexne vo všetkých súvislostiach a nemožno ho hodnotiť len ako účasť na bežných hádkach v rámci partnerského spolužitia s poškodenou.

Týraním treba rozumieť také zlé zaobchádzanie s blízkou osobou, alebo osobou, ktorá je v starostlivosti alebo výchove, ktoré sa vyznačuje vyšším stupňom hrubosti, bezcitnosti a bezohľadnosti, ako aj určitou trvalosťou, prípadne sústavnosťou alebo opakovanými útokmi, ktoré týraná osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Možno súhlasiť, že týraním po dlhší čas možno rozumieť obdobie zlého zaobchádzania s poškodenou osobou nie menej ako 6 mesiacov, počas ktorého dôjde k zásadnému zhoršeniu kvality života obeť, dokonca v niektorých prípadoch môže ísť aj o kratšie obdobie, ak by išlo o útoky výraznejšej krutosti, bezohľadnosti alebo bolestivosti, prípadne ak by ich intenzita bola obzvlášť vysoká.

Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu námietku obžalovaného, vyššie uvedené preukazuje, že obžalovaný svojím konaním naplnil, okrem zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., aj kvalifikačný znak páchania uvedeného zločinu po dlhší čas podľa § 138 písm. b) Tr. zák. (závažnejší spôsob konania), keďže skutok bol časovo ohraničený na dobu približne 1 a pol roka, v dôsledku čoho malo byť jeho konanie právne kvalifikované aj podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. Zmenu tohto záveru neodôvodňuje ani to, že u poškodenej nebol znaleckým dokazovaním zistený tzv. syndróm týranej osoby alebo posttraumatická stresová porucha, čo nemožno na druhej strane prehliadnuť, pretože v určitom a nie nepodstatnom smere, ich absencia nasvedčuje tomu, ako na ňu celkovo pôsobilo konanie obžalovaného. V danom prípade možno s určitosťou konštatovať, že konanie obžalovaného nedosahovalo takú intenzitu a nebolo takého rozsahu, že by spôsobilo vznik takýchto stavov u poškodenej, teda v konečnom dôsledku išlo o menej závažnú formu konania oproti konaniu, ktoré by takýto syndróm alebo poruchu u poškodenej spôsobilo. Na takýto záver nemá vplyv ani to, že v určitej miere závisí vznik takýchto stavov aj od osobnosti poškodenej, ktorá v danom prípade nepochybne preukázala dostatočnú schopnosť zvládnuť a vyriešiť vzniknutú situáciu. V prospech obžalovaného možno do určitej miery vyhodnotiť to, že fyzicky atakoval poškodenú takým spôsobom, že jej okrem posledného dňa nespôsobil závažnejšie poranenia, o čom svedčí aj to, že poškodená nevyhľadala v iných dňoch lekárske ošetrovanie napriek relatívne dlhému časovému obdobiu. Súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, po komplexnom zhodnotení totiž nielenže vyvracia jeho obhajobu a skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech, ale zároveň spoľahlivo a jednoznačne preukazuje, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval. Za danej dôkaznej situácie teda nebolo namieste aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, ako sa toho domáhal.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný na rozdiel od okresného prokurátora, podané odvolanie v tomto smere bližšie neodôvodnil. Odvolací súd sa však stotožnil aj s týmto výrokom prvostupňového súdu a poukazuje na jeho odôvodnenie na str. č. 12. Okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnuť, vzal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, zhodnotil aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, správne ustálil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na 0:1. V dôsledku toho mohol po zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa ust. § 38 ods. 4, 8 Tr. zák. o jednu tretinu uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere od 9 rokov a 8 mesiacov až na 15 rokov. Taktiež správne prihliadol podľa ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. aj na mieru závažnosti priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm.

m) Tr. zák., ktorá bola pomerne významná, keďže obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený a dopustil sa ho v prevažnej časti počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za iný druh úmyselnej trestnej činnosti.

Uloženie trestu odňatia slobody, čo aj na dolnej hranici trestnej sadzby pred jej zvýšením (7 rokov), by však bolo v danom prípade i tak neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačoval aj trest kratšieho trvania, čo správne konštatoval už okresný súd, preto bolo potrebné aplikovať ust. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., ktoré umožňovalo skrátenie výmery trestu až na dva roky.

Napriek celkovej vysokej závažnosti tohto zločinu, ako aj účelu trestu, vrátane tzv. generálnej prevencie, bolo nutné prihliadnuť na viaceré (už aj vyššie uvedené) skutočnosti a okolnosti vyznievajúce v prospech obžalovaného. Spôsob konania obžalovaného nedosahoval až takú intenzitu a rozsah, aby spôsobil u poškodenej vznik posttraumatickej stresovej poruchy, ani jeho fyzické napádanie, okrem posledného prípadu, nemožno hodnotiť ako výrazné, navyiac na vzniku, ale aj eskalácii priebehu konfliktov v rámci partnerského spolužitia, sa podieľala nezanedbateľnou mierou tiež samotná poškodená. Naopak nemožno opomenúť, že obžalovaný, okrem jediného predchádzajúceho odsúdenia, nemá za sebou bohatú kriminálnu minulosť, naopak, doposiaľ nebol sankcionovaný za priestupok, kladné hodnotenie má aj od zamestnávateľa, a taktiež z miesta bydliska, pričom aj po prepustení z väzby na slobodu žil riadnym životom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd považoval mimoriadne zníženie trestu okresným súdom za správne a uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov za zákonný a primeraný. Na druhej strane zníženie jeho výmery na úplne dolnú hranicu vyplývajúcu z ust. § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zák., by už bolo neprimerane mierne.

Okresný súd správne postupoval, keď obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný nebol pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody a jeho podmienený odklad na skúšobnú dobu neprichádzal do úvahy.

Jedine uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody, zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. Okresný súd správne postupoval aj pri rozhodnutí o náhrade škody, keď obžalovanému uložil povinnosť nahraďiť čiastočnej právnej nástupkyňi poškodenej, a to Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. škodu vo výške XX,XX Eur, keďže nárok si prostredníctvom splnomocnenca riadne a včas uplatnila, čo do základu, aj čo do výšky. Uvedená suma predstavuje náhradu nákladov, ktoré vynaložila na poskytnutie zdravotnej starostlivosti poškodenej ako jej poisťovňa (lekárska služba prvej pomoci) a vyplynula z vykonaných listinných dôkazov. Obžalovaný spôsobil poškodenej škodu na zdraví výlučne svojím zavinením a zodpovedá za ňu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (ust. § 420 ods. 1 a ust. § 449 ods. 1, ods. 3).

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolania obžalovaného, ako aj okresného prokurátora v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol, a to pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.